1. Про судовий збір : Закон України від 08.07.2011. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3674-17#Text.

2. Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту : Закон України від 22.10.1993. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12#Text.

3. Постанова Верховного Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду у справі № 600/1927/23-а від 12.12.2023. URL : https://reyestr.court.gov.ua/Review/115598438.

УДК 347.94
DOI: 10.31733/15-03-2024/2/190-191

Іван КУДЛА
курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Олена НАГОРНА
старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ДОКАЗУВАННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Протягом останніх десятиліть багато країн активно модернізують своє цивільно-процесуальне законодавство, спрямовуючи зусилля на оновлення процедур для відповідності потребам сучасності. Зокрема, шляхом впровадження сучасних методів розгляду та вирішення цивільних справ. Використання зарубіжного та національного досвіду в цьому питанні може допомогти Україні створити ефективний механізм захисту цивільних прав і створити оптимальну процедуру розгляду справ. Однак досягнення цих цілей може бути складним без практичного підґрунтя та оцінки ймовірних результатів. Тому важливо зосередити зусилля на вивченні принципових концепцій цивільної процесуальної науки та практики, зокрема концепції доказування. Правило щодо належності доказів сприяє швидкому та обґрунтованому розгляду справ, впливаючи на ухвалення законних рішень. Але важливо бути обережним у застосуванні цього правила, оскільки неправильне відхилення доказів може загрожувати захисту прав та інтересів.

Мають місце недоліки у законодавчому регулюванні правила про належність доказів. Згідно із цим правилом, право обґрунтовувати належність конкретного доказу для підтвердження вимог чи заперечень закріплено виключно як право сторін, що суперечить принципу рівності прав усіх учасників справи у доказуванні [3]. Відповідно до закону всі учасники мають право подавати докази, давати пояснення, висловлювати свої доводи. Запропоновано зміну в частину статті 77 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПКУ) [1], яка має включати право обґрунтування належності доказів.

У випадках, коли закон не встановлює конкретні докази для підтвердження або спростування фактів і обставин, кількість наявних доказів стає ключовою. Норми, що регулюють цю сферу, мають імперативно-диспозитивний характер, оскільки визначають методи правового регулювання цивільних процесуальних відносин. Проте деякі положення цивільного процесуального законодавства не завжди є чіткими і не підпадають під класифікацію як імперативні чи диспозитивні. В українському цивільному процесі поступово набуває значення позовне провадження, що впливає на його юридичну природу. В окремих провадженнях зберігається характер слідчого процесу, оскільки не виникає суперечок між сторонами з протилежними інтересами, які є основними суб’єктами спірного процесу. Є велика кількість справ, які мають особливе суспільне значення, такі як справи, пов’язані з захистом прав та інтересів малолітніх, осіб з обмеженими можливостями, психіатричною допомогою тощо. У таких справах законодавець зміцнив право суду витребувати докази за власною ініціативою (ч. 2 ст. 294 ЦПКУ). У справах наказного провадження, через відсутність підготовчих або судових засідань, змагальні права, що стосуються надання доказів суду, реалізує лише заявник. Зазначені вище правила визначають низку законодавчих

гарантій для реалізації вимог закону щодо безпосереднього дослідження доказів. Вони включають обов'язок представлення доказів сторонами та іншими учасниками справи, дотримання строків для їх подання до суду, своєчасне повідомлення про підготовчі та судові засідання, збирання та витребування доказів судом у випадках і способами, встановленими законом, та ін. Також варто відзначити, що згідно з ч. 1 ст. 82 ЦПКУ всі учасники справи мають право визнавати обставини.

Обґрунтовано висновок, що органам та особам, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб, які також є учасниками справи, таке право належати не може. Це обґрунтовано тим, що логіка визнання факту чи обставини вимагає співвіднесення із суб'єктом, який був безпосереднім їх учасником. Також виявлено, що право визнання у цивільному судочинстві фактів та обставин перебуває у протиріччі з правилом допустимості доказів, оскільки визнання факту укладення договору, для якого законом передбачено певну процедуру укладення та реєстрації, не може заміщати відсутність письмово укладеного договору та інших обставин, які сприяли чи зумовили його. Враховуючи, що суб'єктами доказування є виключно учасники справи, а завдання суду – на підставі доказаного встановити факти та обставини, всі дії необхідно диференціювати за суб'єктними ознаками. Вказівка на докази та їх подання здійснюється учасниками справи, а витребування доказів – судом. Дослідження доказів – спільна робота суду, учасників справи та інших учасників судового процесу. Витребування доказів у цивільному процесі – спосіб сприяння суду у доказуванні учасникам справи, а не стадія доказування, як це прийнято вважати. Оцінка доказів є не стадією доказування, а невід'ємною розумовою функцією суду та кожного учасника справи. Результати оцінки різними суб'єктами мають різні юридичні наслідки.

1. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15.

2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text.

3. Конституція України від 28.06.1996. URL : http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр.

4. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 9 квітня 1999 р. URL : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/586-14.

5. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр#Text.

УДК 347.126:341.324
DOI: 10.31733/15-03-2024/2/191-193

Вікторія КУЗІНА
курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Кристина РЕЗВОРОВИЧ
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент

ЗАХИСТ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ, ЩО ОПИНИЛИСЯ НА ОКУПОВАНІЙ ТЕРИТОРІЇ

Військова операція росії, що розпочалася у лютому 2014 року на Кримському півострові, призвела до тривалої окупації цієї території з подальшою анексією. На Сході України, внаслідок дій незаконних збройних формувань було встановлено контроль над окремими територіями. Ця ситуація супроводжується складнощами у міжнародних, конституційних та інших політично-правових відносинах. У результаті виникли «розломи» у забезпеченні правового статусу осіб, які знаходяться на окупованих територіях, таких як